

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

دوشنبه ۱۵ اپریل ۲۰۲۴

مترجم: فریده نوری

بلوچستان: دلیل کشیدگی های فعلی ایران - پاکستان

Didier Chauder

تاریخ: اپریل ۲۰۲۴

Istitut de Recherche pour le Développement

به تاریخ ۱۶ جنوری ۲۰۲۴ ایران منطقه را که یک گروه جدایی طلب جهادی های بلوچ ایرانی به نام جیش العدل، "الشکر عدالت"، در بلوچستان پاکستان به حیث مکان عقب نشینی تعیین نموده بودند، هدف قرار داد که از این حمله پاکستان شگفت زده گردید و به نوبه خود پاکستان به تاریخ ۱۸ خاک یا منطقه بلوچ های ایران و جدایی طلبان بلوچ پاکستان را مورد حمله قرار داد، که باعث نگرانی تحلیلگران بین المللی گردید.

این حمله ایران یک روز پس از حملات مشابه در کردستان عراق و سوریه رخ داد. به همه حال با کشیدگی ها و گسترده شدن بحران در شرق میانه، حمله بر پاکستان اشتباه بود. در واقع این حملات که به تاریخ شانزدهم و هجدهم صورت گرفت، به درجه اول نشانی از درگیری های طولانی مدت بین ایرانی ها و پاکستانی ها است، و یک "مسئله مهم بلوچ ها" برای هر دو کشور می باشد.

ایران و پاکستان: یک تاریخ پیچیده:

زمانی که ما در مورد، روابط دوجانبه این دو کشور ایران و پاکستان صحبت می کنیم، می توانیم از آن ها به نام "برادران دشمن" یاد نمائیم. میان تهران و اسلام آباد یک بی اعتمادی غیر قابل انکار موجود است، و از طرف دیگر بین شان تمایل به آرامش و عدم تشنج نیز به مشاهده میرسد. همچنان ایران و پاکستان، دشمنان بسیار خطرناکتر دیگر، در مقابل منافع ملی خود دارند.

قبل از سال ۱۹۷۹، روابط دوجانبه بین دو کشور به طور کلی صمیمانه بود: ایران اولین کشوری بود که پاکستان را پس از تقسیم توسط انگلیس در سال ۱۹۴۷، به رسمیت شناخت. در زمان جنگ سرد این دو کشور غرب را انتخاب کرده بودند: هر دو کشور با شامل شدن در "پیمان بغداد" این پروسه را تکمیل نمودند، و سدی در مقابل نفوذ و پیشروی شوروی در سال ۱۹۵۵ گردیدند.

این انتخاب دیپلماتیک تقویت نیروهای حاکم بر زندگی سیاسی در هر دو کشور را نشان می داد.

شاه در ایران، اردو در پاکستان:

در هنگام جنگ پاکستان - هندوستان، از سال ۱۹۶۵ تا سال ۱۹۷۱ ایران از پاکستان حمایت کرد. و پس از سال ۱۹۷۱، با از دست دادن بازار که نمایندگی از قلمرو بنگلادیش می کند، روابط تجاری بین ایران و پاکستان به شدت تقویت گردید. ختم دهه ۱۹۷۰ نشان دهنده یک نقطه عطف منفی در روابط دو جانبه بود: در

پاکستان ضیاء الحق با برکناری صدراعظم ذوالفقار علی بوتو، قدرت را به دست گرفت، این قدرت استبدادی اسلام بنیادی را تقویه و بالای مردم تحمیل نمود.

بعداً شاهد ظهور یا تبارز تعصبات و فرقه گرایی سنی علیه شیعه بودیم، در همان زمان بود که یک انقلاب در ایران، شاه ایران محمد رضا پهلوی را خلع و رژیم روی کار آمد که ادعای می نمود که پرچمدار اسلام سیاسی شیعه می باشد، این مخالفت فرقه ئی را می توان در اقدامات خارجی هر دو کشور مشاهده نمود:

اسلام آباد می کوشد خود را به عنوان متحد کشورهای شبه جزیره عربستان که از جمهور اسلامی ایران در هراس اند، نشان دهد.

باوجودیکه ایرانی ها مانند پاکستانی ها از جهاد افغانستان حمایت کردند، اما این حمایت چهره تعصبی داشت.

بعد از دهه نود (۱۹۹۰)، پاکستان کمک های شان به مخالفین یعنی ابتداء به پشتون گلبدین حکمتیار و بعداً با طالبان معطوف نمودند، و ایرانی ها به تاجک ها، هزاره ها و اتحاد شمال به رهبری (قومندان مسعود).

از زمان خروج عساکر شوروی از افغانستان یک نوع رقابت بین ایرانی ها و پاکستانی ها بوجود آمد، هر کدام می کوشید تا یک اندازه ظرفیت نفوذ شان را بالای همسایه بی ثبات و متزلزل شان حفظ کنند.

از طرف دیگر این دو کشور از نقطه نظر سیاسی اکثراً در تقابل قرار دارند، پاکستانی ها می خواهند روابط حسنه با امریکا داشته باشند در حالیکه ایرانی ها روابط خود را با هندوستان تقویت نموده اند.

در حالیکه ارمنستان به ایران نزدیکی دارد، پاکستان تصمیم گرفته است که با ترکیه و آذربایجان روابط حسنه داشته باشد. به صورت عمومی سیاست خارجی پاکستان با منافع غرب سازگار است. ادامه دارد...